

Светла Красимилова Атанасова от VI-б клас се класира на I-во място в онлайн конкурс на тема: „Вълшебният свят на книгите”, обявен от Община Асеновград, Градска библиотека „П. Хилендарски” и НЧ „Св. Преп. Паисий Хилендарски “ - 1997 г.

Категория *литературна творба: поезия, разказ*

III-та възрастова група – 5-7 клас

В конкурса Светла участва с приказката „Вълшебство на буквите“.

Честито, Светла! Продължавай все така успешно по пътя на литературното поприще.

Ето приказката на Светла:

Вълшебството на буквите приказка

Тъкмо звуковете се сдобрили, когато все същият звук "А" подметнал:

- Ние пеем, шумим с цяло гърло, а ни чуват и виждат само тогава, когато някой си отвори устата. А когато хората мълчат?

Звуковете се развълнували.

- Колко жалко, че сме невидими. Хората изобщо не ни забелязват? - въздъхнал звукът "К".

- Тогава трябва да извикаме този, когото те много добре виждат! - предложил звукът "Т".

- Нека той да ни помогне!

Всички се зарадвали. Разбира се, че те се сетили... за буквите.

А буквите си живеели в страната Букландия и били много горди от себе си. Нали ги пишем с моливи, химикали, дори и с флумастери. Момчетата и момчетата старателно ги изписвали в тетрадките си, за да получат отлични бележки и похвали. Е, понякога ги зачертавали, дори и на кръст. Случвало се - О, ужас! - да ги задраскат така, че те не можели изобщо да се измъкнат из под дебелия слой мастило. Но веднага след това започвали да ги изписват отново и те се появявали дори по-красиви. На буквите им се струвало, че никой не им бил нужен - смятали се за много важни!

- Звуковете са толкова мимолетни! - отбелязвали те - тъкмо да зазвучат и ето - вече ги няма! А ние, буквите, оставаме завинаги. Даже страшната гума, от която се боим най-много от всичко на света, не винаги може да ни изтрие от лицето на земята (по-точно казано от листа на тетрадката).

Дядо Азбукар се стараел да бъде по-строг към буквите. Но всички те били любимите му внучки и макар че от сутрин до вечер ги строявал в редица по ред на номерата, те все се разбягвали по страниците на тетрадките и книгите и това, естествено, минавало безнаказано.

Но веднъж буквите избягали много далече. Изскочили от обложката на книгата, заблудили се и попаднали в страната Звукландия. Чувайки жителите на страната Звукландия, буквите веднага забравили за своята важност и разбрали, че няма нищо по-приятно от това - да обозначават звуковете. Буквите се обърнали към тях:

- Без вас нашият живот няма никакъв смисъл! Позволете ни да ви обозначаваме в писмената реч!

Честно казано, буквите и да не са били казали тогава точно това и сега знаем, когато те не дружат със звуковете, нямат никакъв смисъл. Не им остава нищо друго освен да се строят в редици под командването на дядо Азбукар. А звуковете станали наистина щастливи. Животът им вече не бил мимолетен, а в книгите и тетрадките, благодарение на буквите, те се обезсмъртили...

Автор: Светла Красимилова Атанасова, уч. в VI „б“ клас

СУ „Св. св. Кирил и Методий“ гр. Смядово

Ръководител: Калина Димитрова Йорданова, учител по български език и литература

